

overordentlig glædeligt, at der mere og mere kastes et Net af disse Voldgiftstraktater over den kulturelle Del af Europa, særlig mellem de mindre Stater. For os her i Danmark er det ikke mindst glædeligt, at saadanne Traktater nu kan træde i Kraft med tvende Østersømagter, med Belgien, hvis Neutralitetspolitik stemmer saa vel med vor egen, og endelig med den nye Stat Czekoslovakiet, til hvilken Forholdet jo altid har været det venskabeligste. Beklageligt er det naturligvis i visse Maader, at man for Estlands Vedkommende ikke er kommet videre end til Oprettelsen af Forligsnævn. Vi har nu hørt af den højtærede Udenrigsminister, hvad Grunden er dertil, og i hvert Fald er man dog kommet et Stykke ad den rigtige Vej, det første vanskelige Skridt er gjort, og man tør vel gaa ud fra, at ved given Lejlighed kommer man ogsaa for Estlands Vedkommende til Vejs Ende.

Med Hensyn til Indførelsen af disse Forligsnævn vil jeg gerne gøre to Bemærkninger. Den ene er den, at jeg ikke deler de Betænkeligheder, som blev udtalt af den ærede Ordfører for Venstre. Jeg tror, at i Praksis vil Forholdene ordne sig forholdsvis let. Men naturligvis kan det altid have sin Betydning, om man i Fremtiden har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold. Den anden Bemærkning er da denne, at medens Indførelsen af Forligsnævn jo ikke er helt uden Betænkelighed — og i sin Tid blev der netop fra vor Side gjort opmærksom herpaa —, saa har den i mine Øjne et stort Fortrin. Naar noget gaar direkte til Voldgiftsbehandling, løber man altid, i alle Forhold og da ogsaa i mellemfolkelige Forhold, den Fare, at Voldgiftsnævnet er tilbøjeligt til at behandle Sagen saaledes, at det skal se, om jeg saa maa sige, at give begge Parter lidt Ret. Naar der i Forvejen er foregaaet en Forligsbehandling, naar Sagen har været gjort til Genstand for Kendelse i et Board of Conciliation, er disse rene Forligsbestræbelser, disse Kompromisbestræbelser foretaget, og der vil saa ikke længer være den Fristelse for Voldgiftsretten til at opfatte Situationen anderledes, end den bør opfattes, nemlig saaledes, at den af Parterne faar Ret, som har Ret, at Voldgiftsretten lader hvidt være hvidt og sort sort og ikke blander begge Farver sammen til et behageligt Graat for at tilfredsstille begge Parter.

I øvrigt er der, som der er gjort opmærksom paa, nogen Forskel paa de foreliggende Voldgiftstraktater. Traktaten mellem Danmark og Czekoslovakiet, som i alt

væsentligt stemmer med den dansk-franske Voldgiftstraktat af 5. Juli 1926, tør vel siges at være af den mest fuldendte Type. Der er jo nogen Forskel for Belgiens Vedkommende, idet der sondres mellem Retspørgsmaal og andre, og disse andre Spørgsmaal, politiske og hvad det nu kan være, henvises til en Voldgiftsret, der skal dømme „ex æquo et bono“. Efter al den Skarp-sindighed, vi har set udfoldet i vort Broderland Norge overfor Betydningen af dette Udtryk, er der vel nu ingen, som ikke er ganske klar over, hvad der overhovedet kan ligge i dette Udtryk, men jeg maa sige, at Resultatet af alle disse skarp-sindige Overvejelser har været i hvert Fald for mit Vedkommende dette, at Ordene ikke for Danmarks Vedkommende kan siges at indeholde noget skræmmende. Jeg skal derfor anbefale disse Forslag til Vedtagelse.

Veistrup: Den højtærede Minister begyndte med at gøre opmærksom paa, at de Traktater, vi har til Behandling i Dag, er vedtaget enstemmig i det høje Folketing. Det forekommer mig at være en, jeg havde nær sagt, overflødig Bemærkning. Jeg siger det ikke som en Bebrejdelse overfor den højtærede Minister, men Forholdet er jo det, at det vilde være fuldkommen unaturligt andet. Enhver Modstand mod saadanne Traktater vilde menneskeligt set være ganske unaturlig, og det vilde forstandsmæssigt set være uhyre uklogt, om nogen af den danske Rigsdags Medlemmer vilde gaa mod de Traktater, som her foreligger for os. Mit Parti maa i hvert Fald hilse ethvert nok saa lille Skridt paa Traktatvejen med den største Tilfredshed. Det er en naturlig Opgave for os at faa enhver Tvistighed, som maatte opkomme Staterne imellem, underkastet en Retsafgørelse, i Stedet for at Staterne skulde forsøge en Magtudfoldelse, som for vort Vedkommende i hvert Fald ikke under nogen Omstændighed kunde blive en Magtudfoldelse af Betydning. Med andre Ord, enhver traktatmæssig Ordning, som er i Stand til at konsolidere vor nationale Tilværelse, hilser vi med den største Tilfredshed, og vi gør det saa meget mere, som jeg ikke kan tro andet, end at de mange Voldgiftstraktater og i det hele taget den Tilslutning til Voldgiftstanken, som er kommet til Orde paa forskellig Vis, ogsaa vil give sig Udslag i vore indenrigspolitiske Forhold. Jeg kan ikke tænke mig, at man fortsat kan hylde Voldgiftstanken saa stærkt, som man gør gennem